

CZU: 811.135.1'374
821.135.1.09

Liliana BOTNARU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

VARIETATEA LEXICALĂ ÎN OPERA LUI ION CREANGĂ

Lexical variety in the literary work of Ion Creangă

Abstract: the popular and „wise” writing style of Ion Creangă is well-defined through the lexicon: synonymous, assonance and alliterations, banal comparisons, expressions and popular, archaic or regional elements, intonation and gesture, animated rhythm of action revealed through the characters’ language, phraseological expressions, proverbs which create the panoply of the comic, various diminutive or augmentative forms of the words.

Keywords: lexical variation, orality, popular register, stylistic marks.

Rezumat: Caracterul popular și „sfătos” al stilului crengian este bine conturat prin intermediul lexicului, prin nuanțarea sinonimică, asonanțe și aliterații, comparații banale, expresii și elemente de factură populară, arhaică sau regională, prin intonație și gestică, ritm viu al acțiunii, care parcă s-ar întrezări printre replicile personajelor antrenate în acțiune, prin expresiile frazeologice, proverbele, zicalele care completează panoplia comicului, prin diverse forme diminutive sau augmentative ale cuvintelor.

Cuvinte-cheie: variație lexicală, oralitate, registru popular, mărci stilistice.

„Limba lui Creangă este sufletul povestitorului, în măsura în care și acesta se așază ca vorbitor în mijlocul ascultătorilor, și totodată sufletul eroilor săi” (Călinescu, p. 234).

Într-adevăr, opera crengiană este deschisă multiplelor interpretări, fiind mereu interesantă atât pentru cei mici, cei care „se salută” cu sfătosul din Humulești încă de la grădiniță, apoi îl cunosc mai bine din manualele școlare, din poveștile atât de bine cunoscute: „Capra cu trei iezi”, „Soacra cu trei nurori”, „Punguța cu doi bani”, „Fata babei și fata moșneagului”, „Ursul păcălit de vulpe” etc., iar, mai târziu, din nuvelele și „Amintirile” sale iscusit narate, cât și pentru tot aceștia, când cresc și îl descoperă pe Creangă mai altfel decât până atunci.

Ion Creangă scrie în varianta limbii vorbite, apelând la registrul popular; diferențele de ordin fonetic sau semantic, caracteristice zonei dialectale din care își trage obârșiile, se transpun cu fidelitate și măiestrie pe hârtie, redând „atmosfera” locală printr-o multitudine de variante lexicale, de locuțiuni și expresii populare, care abundă în coloraturi stilistice. Naratorul crengian, care în „Amintiri din copilărie” devine unul autodiegetic, utilizează un limbaj bine șlefuit, printr-o selecție a cuvintelor și a realităților mediului rustic din care vin eroii săi, prin oralitatea și afectivitatea de care dau dovadă aceștia.

Este un artizan al limbajului, care a apelat la diverse strategii de realizare a comicului în text, însă neîmpingându-l până la bufonerie, ambiguitatea, calamburul, aluzia sau echi-vocul fiind o parte dintre mărcile stilistice care i-au influențat „felul de a scrie”, într-o intenție vădit artistică. Poveștile sale, atât de bine meșteșugite, sunt polarizate în jurul temelor precum: lupta dintre bine și rău, contradicțiile dintre generații, diferențele de statut social, tipicitatea morală a două lumi sau pur și simplu activitățile țărănești, rutina zilnică, căci „Creangă a însușit arta narațiunii artistice de la povestitorul popular pe care l-a ascultat nopți întregi în vremea copilăriei și adolescenței și a reprodus procedeele generale ale limbii vorbite, ceea ce dă un pronunțat caracter de oralitate povestirii sale” (Bahнару, p. 10). În aceeași ordine de idei, Iulian Costache (Costache, p. 15) menționează: „Ceea ce îl singularizează este stilul individual și o viziune specifică, ce nu este străină de o vocație satirică. Oralitatea stilului și umorul hâtru dau culoarea specifică a unui stil în care ambianța însăși asumă un rol consistent în contextualizare. (...) Creangă exprimă, așadar, miracolul geniului popular, izvorât din vechile mituri și simboluri, ce irigă un patrimoniu identitar românesc.” De fapt, Iulian Costache identifică în stilul de a scrie crengian o dublă interpretare: „recursul la un limbaj popular, cu ingrediente de oralitate și specificitate locală moldovenească”, adică o abatere voită de la norma literară, și recursul la vocabularul pasiv al limbii, care a fost dat uitării, care „a pierdut” unele semnificații primare, ieșind din uzul comunității lingvistice. Mai mult decât atât, Creangă reinventează acele semnificații, atribuind cuvintelor sensuri noi și modelând forma vocabulelor, „îmbrăcând” semnificații acestora în hainele pronunției, ale rostirii, de exemplu „nemernica drumeață”, în *Povestea porcului*. „Dicționarul explicativ al limbii române” ne dă definiția adjectivului *nemernic*: „1. (Om) ticălos, infam, mârșav. ♦ (Om) de nimic, fără valoare; nevrednic, neputincios. 2. (Pop.) (Om) vrednic de milă, sărman. 3. (Înv.) (Om) străin, pribeag, pripășit. Astfel, naratorul *Junimii* se referă la semnificația registrului popular sau arhaic al cuvântului (3), care nu este atât de frecvent utilizată astăzi.

Caracterul popular al stilului crengian este bine conturat prin intermediul lexicului, prin nuanțarea sinonimică, prin asonanțe și aliterații, prin comparații banale, la prima vedere, prin expresii și elemente de factură populară, arhaică sau regională. În continuare, vom repera unități lexicale care vin să demonstreze apartenența termenilor și expresiilor utilizate la graiul de acasă. Pentru a afla dacă fac parte din registrul popular, regional sau arhaic, le vom confrunta cu definițiile și formele date de *Dicționarul explicativ al limbii române (ediția a II-a revăzută și adăugită)* (DEX), cât și de *Dicționarul explicativ ilustrat al limbii române* (DEXI): în „Soacra cu trei nurori”: *pojijia* „casa bătrânească și toată pojijia ei” – reg. totalitatea bunurilor dintr-o gospodărie; *paseri* „vite și multe paseri alcătuiau gospodăria babei” – varianta populară a cuvântului „pășări”; *a privighea* „Voi privighea nurorile, le-oi pune la lucru” – variantă lexicală regională a verbului popular „a priveghea” – a sta sau a face de pază; *a orândui* „a nu orândui nimic pentru împărțeală până aproape de moartea sa” – varianta semantică învechită și populară – a decide, a fixa, a stabili; (rar) a porunci, a ordona; *a probози* – variantă învechită, familiară, regionalism – „a mustra, a dojeni, a certa pe cineva”; *abie-abie* „abie-abie

putu nimeri una după placul ei” – varianta învechită, moldovenism al adverbului „abia”; *cătră* „cătră sară, baba începu să puie la cale viața nurori-sa” – variantă regională și arhaică a prep. „cătref”, *sară* – variantă moldovenească a substantivului „seară”; *scoboară* „Apoi se suie iute în pod și scoboară de acolo un știubei cu pene” – varianta populară a verbului „a cobori”; *chită, dimerlie* „niște chite de cânepă și vreo două dimerlii de păsat” – regionalisme moldovenești – mănunchi de flori, de frunze etc., baniță (pentru cereale); *a struji* „Când te-i sătura de strujit pene” – reg. a curăța pene, ramuri, știuleți de porumb etc. de părțile nefolositoare, smulgându-le și îndepărtându-le; *până, mâni* „până mâni dimineața să gătești fuioarele” – forma orală a prep. „până” și adv. „mâine”; *a migăi* „blajina noră migăia prin casă” – variantă lexicală a verbului „a migăli” – a lucra cu răbdare și cu minuțiozitate; *spărietă* „iese afară spărietă” – varianta populară a adj. „speriat”; a dobzăla „vă voi dobzăla eu de-acum înainte!” – reg. a bate tare pe cineva. În „Punguța cu doi bani”, verbul *a azvârli* apare în două variante de realizare „să-l azvârle într-un cuptior plin cu jărat”, în discursul naratorului, și în altă variantă lexicală îl găsim ceva mai departe *a zvârli* „Ia-l de pe capul meu și-l zvârle în cireada boilor ș-a vacilor”, deja în discursul personajului – boierului, pentru ca mai apoi să fie preluat de narator: „Vezeteul iarăși ia cucosuș și-l zvârle în cireadă”; substantivul *buhai* reg. vine să substituie varianta utilizată în aceeași propoziție *boilor* „și-l zvârle în cireada *boilor* ș-a vacilor; poate vrun *buhai* înfuriat i-a veni de hac”; aceeași situație o avem și în cazul substantivului *bani* „Am să-l dau în haznaua cu *bani*: poate va înghiți la *galbeni*” – este substituit prin sinonimul *galbeni*, iar în continuare, pentru a accentua cantitatea acestora, Creangă utilizează regionalismul *bănărit*; *a gâbui* „Atunci baba se duce în poiată, gâbuiește găina, o apucă de coadă și o ia la bătaie” – varianta populară a verbului „a gâbji”. În „Dănilă Prepeleac”, am depistat regionalismele *a tufli* „El tuflește cușma pe cap”; *treampă* „Hai să facem treampa, dă-mi carul și na-ți boii” – varianta literară fiind „trampă” – schimb în natură, troc; *a hartoi* „Apoi cu mare greu hartoieste carul într-o parte” – a da la o parte, a cârmi din drum carul; *bărbânță*, în expresia paremiologică „când e minte, nu-i ce vinde; când e brânză, nu-i bărbânță” – vas de lemn făcut din doage, în care se păstrează lapte și brânzeturi; *amânare, tumurug, costoroabă, toacă* în enumerarea „ista-i bun de amânare, cea de tălpi, ista de grinzi, cea de tumurugi, cea de costoroabe, ista de toacă”, astfel personajul Dănilă Prepeleac, ca și celelalte personaje crengiene, descendente din lumea satului tradițional și păstrătoare ale ritualurilor specifice mediului rustic, cunoaște foarte bine procesul edificării/ridicării unei case. În acest context, Zoe Dumitrescu-Bușulenga (p. 195) de asemenea face referire la vastele cunoștințe ale personajelor în meșteșugit, agricultură sau culinărie: „Știe numele bucatelor de post și de praznic și tehnica pregătirii lor, de la „bob fiert, găluște și turtă cu julfă și vărzare”, mâncate în ajunul Bobotezei, până la mâncările de la ospete și praznice: „sarmale... plachie... alivenci... pască cu smântână și cu ouă” (*Capra cu trei iezi*) sau „un cuptior de plăcinte, câțiva pui părpăliți în frigare și prăjiți în unt, o străchinoaie cu brânză cu smântână și mămăliguță” și preparatele din porcul tăiat la Crăciun: „costițe de porc afumate, chiște și buft umplut, trandafiri usturoiați și slănină din cea subțire, făcute de casă, tăiate la un loc, fripte bine și cu mămăliguță caldă...” (*Amintiri*). Și toate sunt spuse cu o mare poftă de mâncare, care se comunică”.

În „Soacra cu trei nurori”, nurorile cunosc foarte bine obiceiurile înmormântării, ritualul dat fiind de asemenea descompus lexical: „începură a scoate din lada babei valuri de pânză, (...) a vorbi despre stârlici, toiag, năsalie, poduri, paraua din mâna mortului, despre găinile ori oaia de dat peste groapă, despre strigoi și câte alte năzdrăvăanii înfiorătoare”. Așadar, eroii lui Creangă sunt niște mesageri ai naratorului care evocă viața satului din secolul al XIX-lea, cu coloritul său local, rural, selecția mijloacelor de exprimare având nu doar un temei semantic, dar și simbolic, de descriere a epocii.

Simbioza cu folclorul este redată de asemenea prin intonație și gestică, prin ritmul vioi al acțiunii, care parcă s-ar întrezări printre replicile personajelor antrenate în acțiune, după cum menționează și Gr. Scorpan: „Creangă are acea libertate în narațiune provocată de toată spontaneitatea unei povestiri veșnic înnoită, în care digresiile, asociațiile neașteptate, dialogurile, aparent fără legătură organică cu desfășurarea acțiunii, și părțile de lirism creează o tehnică specială opusă celeilalte, caracteristică literațiilor de meserie. (...) De aceea pe Creangă (...) trebuie să-l auzim povestind” (p. 103).

Iar mai departe, lingvistul amintește de „caracterul de povestire verbală care predomină în opera crengiană”, atât în *Amintiri din copilărie*, cât și în poveștile propriu-zise. Acest caracter de povestire verbală este sugerat de abundența interjecțiilor, adresărilor și apelativelor obișnuite pentru adresarea familiară: „Fetelor hăi!”, „știi, cole”, „apoi dar... dă!”, „Hai, fetelor”, „Ei, cum?” (în *Soacra cu trei nurori*); „Când, iaca!... ce să vadă?”, „Ei, ei! Acum scoate, lupe, ce-ai mâncat!” (în *Capra cu trei iezi*); „Na! Ori te ouă, ori du-te”, „Da’ cum nu!”, „Măi! Ia dă-te jos” (în *Punguța cu doi bani*); „Hodorog! încolo, hodorog! pe dincolo”, „Hârți! încolo, scârți! încolo”, „Ei, ce veste ne mai aduci?”, „Haiti! Lipsești dinaintea mea”, „Na-ți, mă, bani!” (în *Dănilă Prepeleac*); „Țibă, Hormuz, na, Bălan, nea!”, „Da’ de unde ești tu, măi țică?”, „D-apoi ai la știință, bade”, „Ba nu, bade Ipate”, „Ian auzi-l”, „Î... hî! da, cum nu?” (în *Povestea lui Stan Pășitul*); „Doamne, măi femeie, doamne”, „Auzi, măi!”, „– Sărmane omule!”, „Ia-n taci, măi femeie”, „Las’, măi Ștefane și Smărănducă” (în *Amintiri din copilărie*) etc.

Iulian Costache invocă existența unui „limbaj construit pe o dimensiune a oralității, ce mizează pe un lexic, când sfântos și hâtru, în ton dulce moldovenesc, când ambiguu și buruienos, creator de farse și apt de perfidă manipulare, plin de ziceri cu pigment biblic sau iz ezoteric, ori stranietăți lingvistice dintr-un tezaur autohton imemorial (...)” (Costache, p. 20). În acest sens, limbajul are un rol decisiv în „gâdilarea” simțului umoristic al cititorului, opera crengiană venind ca o împletire de paradoxuri și ambiguități, de jocuri de cuvinte, succesiuni de sensuri contrare care sporesc comicul situațiilor și jovialitatea narațiunii: „dă la deal, dă la vale”, „de voie, de nevoie”, „tăceți, gura să vă meargă; că nu-i bună pacea, și mi-e dragă gâlceava”, „dă încolo, dă pe dincolo”, „nici laie, nici bălaie” (*Soacra cu trei nurori*); „ori să spun, ori să nu mai spun”, „nici mai bine, nici mai rău” (*Capra cu trei iezi*), „bună, ne-bună”, „dur la deal, dur la vale, unul mai dă, altul mai lasă” (*Dănilă Prepeleac*), „Fuși de-acolo, vină-ncoace, șezi binișor și nu-mi da pace” (*Harap Alb*), „Na-ți-o bună, că ți-am frânt-o” (*Amintiri*).

Narațiunea lui Creangă, presărată adesea cu dialoguri, capătă dinamism și oralitate și prin expresiile frazeologice, proverbele, zicalele care completează panoplia comicului, pendulând între ilarul și ludicul situației și înțelepciunea țărănească: „Sunt cinci degete la o mână și nu samănă toate unul cu altul”, „Păreții au urechi și fereștile ochi”, „a ajuns coada să fie cap”, „Fuga-i rușinoasă, da-i sănătoasă!”, „Îl mânca spinarea”, „Că toată paserea pe limba ei piere”, „Că până la Dumnezeu, sfinții își ieu sufletul” (*Capra cu trei iezi*); „Tot un bou ș-o belea”, „La vale cu propele și la deal cu opintele”, „C-am scăpat de dracul și am dat peste tată-său”, „Nevoia învață pe căraș”, „S-a dus pe urlați” (*Dănilă Prepeleac*); „Dar purici mulți nu făcea el într-un loc”, „Geasta cu trepădatele, că nu-s departe satele” (*Popa Duhu*); „Avea gădilici la limbă”, „Dacă n-ai carte, n-ai parte”, „Vă suntem dragi ca sarea în ochi” (*Ioan Roată și Vodă-Cuza*); „De plăcinte râde gura, de vârzare, și mai tare”, „tot îs mai aproape dinții decât părinții”, „Lucrul rău nu piere cu una cu două”, „S-o luăm de-a chioara”, „Ce ți-i scris în frunte ți-i pus” (*Amintiri din copilărie*) etc.

În același sens, nu putem trece cu vederea catena de eufemisme pe care Ion Creangă le alipește atât de iscusit contextului, într-o perfectă armonie stilistică. Dacă e să apelăm la o definiție a eufemismului, vedem că acesta este „o figură de gândire care constă în atenuarea, prin substituție sau perifrază, a unei exprimări brutale, jignitoare sau triviale (deci prin evitarea termenului propriu)” (Panaitescu, p. 60), însă la naratorul humuleștean eufemismele par a fi mai degrabă o alegere conștientă, care vin nu să atenueze, ci să reliefeze semnificația urmărită, condimentând narațiunea și așa plină de haz și comedie. De aici și dubla interpretare a lui Creangă: să vezi ce e scris sau „să dezghioci” fiecare interpretare semantică a unității sau sintagmei lexicale, cum menționa și M. Sadoveanu: Creangă este „divers în cititori”, căci fiecare dintre aceștia vede în opera autorului „noutăți și rezonanțe în legătură cu propriul său suflet” (Sadoveanu, p. 17). În contextul aspectului discutat, am reperat câteva exemple:

„(...) avea trei feciori nalți ca niște brazi și tari de virtute, dar *slabi de minte*” pentru „proști”; „*tremura după ban*” pentru „zgârcită”; „*ielele i-au luat gura și picioarele*” pentru „s-a îmbolnăvit” (în cazul dat *ielele* ar substitui chiar „nurorile”, însă fiii babei, fiind „slabi de minte” după cum am menționat, nu au priceput adevărul), „are de gând să *ne lese sănătate*” pentru „să moară” (în *Soacra cu trei nurori*); „(...) vină-ncoa-ce la nănășelul, *să te pupe el!*” pentru „înfulece”; „Cum, vezi, *i-a umplut de spărieți!*” pentru „i-a mâncat”; „*odată avem să mergem cu toții acolo*” pentru „a muri” (în *Capra cu trei iezi*); „(...) era leneș, *nechitit la minte și nechibzuit la trebi*” pentru „lipsit de judecată”/ „nesăbuit” și „imprudent”/ „căscat”; „nevasta (...) celui bogat era *pestriță la mațe*” pentru „răutăcios”; „știi încaltea că bine *l-am boi!*” pentru „păcălit”, „iar copiii și nevasta *să-i las în știrea Celui-de-Sus*” pentru „să-i părăsesc”/ „să-i abandonez”, *împăratul iadului, căpitenia dracilor, Sarsailă* pentru „diavol”/ „drac” (în *Dănilă Prepeleac*); „*de gură și mai mare*” pentru „palavragiu”/ „certăreț”; „Odată era o *floare*, numită *rușinea fetelor*, foarte răspândită în țară la noi; dar de când au luat „mârșavele de modă” locul gospodinelor române, această floare a început a dispărea din grădinile și țarinile noastre” – fraza dată este în totalitate un eufemism care atenuază insinuările erotice/sexuale

ale problemei abordate de personajul crengian Popa Duhu, *aghiazmă rusască* pentru „rachiu” (în *Popa Duhu*); *blagoslovenia lui Nicolai* pentru „pedeapsa cu biciuirea”, „mai avea și *darul suptului*” pentru „era alcoolic”, „Când s-a face mai mărișor, are să înceapă a-i *mirosi a catrință*” pentru „a începe să se intereseze de femei” (în *Amintiri din copilărie*).

Pe lângă mijloacele lexicale enumerate anterior, varietatea lexicală mai este realizată prin diverse forme diminutive sau augmentative ale cuvintelor: „îl mânca spinarea, *sărăcuțul*”, „Hai la treabă, *cumătriță*”, „ – Ia poftim, cumătre, zise ea luând *scăuieșul*” (în *Capra cu trei iezi*), „Bieții *boișorii* mei s-au dus pe gura lupului”, „*sprințaroii* copil mai ai”, „să te duci, *duluță*”, „Moș *Ursilă*” (*Dănilă Prepeleac*); „Îți samănă ție, ruptă *bucățică!*”, „îi cam colbăit, *mititelul*”, „și cum s-a depărtat *băboiul* de acolo”, „Despre ziuă, *Tălpoiul* a venit posomorâtă”, adică bătrâna vrăjitoare (în Povestea porcului), „umblați cu *șurubele*”, „cum să deie *vitișoarele* mele măcar de-un pas pe moșia boierească (...) astăzi împușcă-i porcii (...) poimăine, *căișorii*” (în *Ioan Roată și Vodă-Cuza*); „Gerilă suflă de trei ori cu *buzișoarele* sale cele iscusite” (în *Harap-Alb*) etc. sau forme surprinzătoare de cuvinte și expresii: „și-mi făcea cu mășeaua” (*Capra cu trei iezi*), „Ș-apoi ce este mai gingaș decât ochiul?” (*Dănilă Prepeleac*); „sprintenă ca o copilă” cu referire la baba de 90 de ani din *Povestea porcului*, „a spart o fereastră de bărdăhan”; „spuneți verde, moldovenește”, „bonjuriștii, duelgii, pantalonari”, „Cine se scoală mai de dimineață, acela e mai mare în sat la ei”, „stau vitele cu dinții la stele” (*Ioan Roată și Vodă-Cuza*); „pentru durerile cuvioaselor muște”, „înaintat în învățătură până la genunchiul broaștei”, „îmi crăpa mășeaua-n gură când vedeam că nu mai vine”, „blagoslovenia lui Nicolai, făcătorul de vânătăi”, „doar ai trecut de bucheludeazla și bucherițazdra”, „Logofete, brânză-n cui, lapte acru-n călămări, chiu și vai prin buzunări!”, „să fie cineva de tot bou, încă nu este bine”, „He, he! Bine ai venit, nepurcele!”, „Dumnezeu sa-l iepure”, „cinstita de holeră”, „vindecați taftă”, „furluase”, „Tunsul felugunsul” etc. (*Amintiri din copilărie*)

În concluzie, lexicul lui Ion Creangă, deși e foarte colorat stilistic, nu constituie un sistem diferit de cel al limbii literare, ci mai curând formează un sistem de variante fonetice, lexicale și/sau semantice. În pofida tuturor mărcilor oralității, spontaneității și expresivității, a multitudinii de expresii frazeologice, locuțiuni populare, proverbe și zicători, de unități lexicale sau „ghidușii” stilistice, vocabularul de bază al operei crengiene este cel al limbii române literare, or, autorul cunoștea foarte bine limba literară, însă a scris intenționat anume astfel, simulând necunoașterea și conturându-se în condiția de țaran simplu, provocând umorul și buna dispoziție prin stilul său ironic, prin echivoc și ambiguitate, prin unele cuvinte și expresii inventate chiar de sine, prin capacitatea de a se contopi cu personajele sale, de a le simți atât de bine și de a le încadra atât de reușit în realitatea spațiului rustic a satului moldovenesc și a timpului epocii. Autorul potențează redarea aptitudinii limbii de a varia, alterând, după cum am prezentat și mai sus, variantele literare ale cuvintelor cu cele populare/dialectale, desenând viața satului, cu bune și rele, gustul dulce-amăru sau savoarea copilăriei (în *Amintiri din copilărie*) și, uneori, metehnele caracterului uman, prostia omenească.

De fapt, la Creangă, lexicul reprezintă fie variante ale graiului moldovenesc, fie ale limbii literare, astfel, o parte a acestuia demonstrează prezența variabilității lexicale, sub raport de vocabular stilistic sau registru de manifestare. Scriitorul, cu bună știință, preia limba poporului, limba vorbită și o pune în valoare prin diversitatea și variația lexicală, prin utilizarea cuvintelor din fondul principal lexical, însă completat prin arhaisme, regionalisme sau cuvinte din registrul popular, făcând din ea „haina”, natura personajelor sale, care sunt diversele fețe ale naratorului, antrenate să „joc” roluri complexe și situații hazlii ale vieții satului românesc din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Referințe bibliografice:

1. CĂLINESCU, George. *Viața și opera lui Ion Creangă*. Chișinău: Litera, 1998, p. 234. ISBN 9975-74-029-3
2. BAHNARU, Vasile. *Limba prozei lui Spiridon Vangheli. Caracteristici funcțional-stilistice*. În: *Philologia* LV, p. 10. [Accesat 25.04.2018] Disponibil: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Limba%20poeziei%20lui%20Spiridon%20Vangheli_caracteristici%20funcional%20stilistice.pdf
3. COSTACHE, I. Introducere. În: DUMITRESCU-BUȘULENGA, Zoe. *Ion Creangă*. Putna: Editura Nicodim Caligraful, 2017, p. 15. ISBN 978-606-93481-9-2
4. *Dicționarul explicativ al limbii române* (ediția a II-a revăzută și adăugită). Disponibil: <https://dexonline.ro/>
5. DIMA, Eugenia. COBET, Doina ș.a. *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române* (DEXI). Chișinău: Editura Gunivas, Editura Arc, 2007, 2312 p.
6. DUMITRESCU-BUȘULEANCA, Zoe. *Ion Creangă*. Putna: Editura Nicodim Caligraful, 2017, p. 195. ISBN 978-606-93481-9-2
7. SCORPAN, Grigore. Limba lui Creangă. Note lingvistice. În: *Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”*, 1934, Nr. 1, p. 103. [Accesat 27.04.2018] Disponibil: <http://www.moldavica.bnrm.md/biblielmo?e=d-01000-00---off-0periodice--00-1---0-10-0---0---0direct-10-DC--4-----0-11--11-ro-50---20-about-Buletinul+Institutului--00-3-1-00-0-11-1-0utfZz-8-00&a=d&cl=search&d=JD2919.113>
8. PANAITESCU, Vasile. *Terminologie poetică și retorică*. Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 1994, p. 60.
9. SADOVEANU, Mihail apud CORBU, Haralambie. Natura ca element artistic structural în opera lui Ion Creangă. În: *Philologia* LIV, ianuarie-aprilie 2012, p. 17. [Accesat 26.04.2018] Disponibil: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Natura%20ca%20element%20artistic%20structural%20in%20opera%20lui%20Ion%20Creanga.pdf